

Hercinica

Revista Școlii "Gh. Banea" Măcin

*Nr 21
anul IX
martie 2009*

Sumar

- Gânduri
 - Adolescența... o lume de cristal
 - Adolescența, floarea vieții
- Decalogul adolescentului
- Nu
- Prin labirintul minții
- Fulgișori de nea
- Fals
- Vreau
- Perle... Perle... Perle...
- Cioma
- Cuvântul
- Cuvinte
- Lucy Smith
- Timpul
- Păpușica
- Dragostea
- Crâmpeie de lumină
 - Tristețe
 - Doar poetul
 - Bunicul
- Debut literar
 - Betty
- Dacii și romanii
- Iama
- Ora de religie
- Epoca regelui Soare
- De la aleph și bet... la alfabet
- Un martor al copilăriei mele
- Asfințit
- Ce știm despre sănătate?
- Omul și lumea din jurul său
- Știați că...
- Orizontul ce ne înconjoară
 - Munții Măcin
- Vara în alte regiuni ale lumii
- Lumea viitorului
- Istorie de porțelan
- Natura în primejdie
- Noi despre noi...
 - Lectura în prezent și viitor
- Din lumea celor care nu cuvântă
- Vă place teatrul?
- Orarul clasei speciale

Tipar: S.C. OFFSET GRAFIC SERV S.R.L.
Brăila

COLECTIV DE REDACȚIE

ISSN 2065-9237

Fondatorii revistei: prof. Narcis Doru OPRESCU, prof. Ioan VINGA

Profesori coordonatori: Elena RIZEA, Liliana GHEORGHE, Doru Narcis OPRESCU

Redactor șef: Adnana Gădiuță

Coperta: Florentina Sima, Sorina Mîndra

Desene: Paulica Stamate, Sorina Mîndra, Andreea Vasîlchi

Redactori: Virginia Ichim, Lucia Mirela Ilie, Nicoleta Bortun, Andreea Popescu, Eliana Rusu, Florentina Sima, Sorina Mîndra, Georgiana Daniela Hangu, Maria Mădălina Mladin, Florentina Vasile, Valentina Constantin, Laura Mladin, Andreea Dragu, Aura-Elena Vasile, Georgiana Rusu, Adnana Gădiuță, Roxana Ciobanu, Defne Abduraim, Paulica Stamate, Georgiana Mereuță,

ADOLESCENȚA... O LUME DE CRISTAL

Cu timpul mi-am dat seama că nu exist, că pur și simplu sunt un intrus a cărui viață nu ar trebui să-mi aparțină. Ce mă face să cred acest lucru? Nu știu. Poate faptul că sunt înconjurată de oameni ce le pasă doar de ei, nu se uită în jur, nu conștientizează că în afară de persoana lor, de viața lor sunt alături de persoane care suferă. Suferă pentru că nu sunt luați în seamă, sunt doar ignorați.

Știu ce înseamnă să fii ignorat, știu ce înseamnă să nu fii băgat în seamă, să nu însemni nimic pentru cineva pentru care cândva erai totul. De-a lungul a 14 ani jumătate, să spun 15, deoarece mă simt ca la 15 ani, am observat faptul că oamenii trăiesc doar pentru ei. Trist, știu, dar eu trăiesc cu speranța că într-o zi va veni cineva care mă va înțelege, care înțelege ceea ce vreau să spun, care îmi înțelege gândurile... care mă acceptă așa cum sunt... O ADOLESCENȚĂ.

Dar... unde e?

Până îl voi găsi... dacă îl voi găsi, nu-mi rămâne decât să... decât să sper în continuare. Dar mai are rost? Nu cred. Sunt la vârsta la care mi se întâmplă multe lucruri: mă îndrăgostesc, iubesc, mă cert, cred că în sfârșit am găsit pe cineva în care să pot avea încredere, dar ce poate gândi o fată care nu a împlinit nici 15 ani?

Adolescența... perioada cea mai periculoasă, dar și frumoasă a vieții. Fiecare dintre noi a trecut prin ea. Fiecare dintre noi a trăit acele momente, dar

nu mulți își amintesc de ea. Profesori, părinți, bunici... fiecare a suferit, s-a bucurat, s-a înfrânt, fiecare a avut întrebări, îndoieli, secrete, au avut nevoi

de ajutor ca și noi... ca și MINE. Dar anii au trecut, și acum probabil că nici nu își mai amintesc de primul succes avut, de primul fum de țigară, de gașca lor din generală sau din liceu, de încrederea, de invidii, de gelozia pe care au avut-o atunci.

S-au schimbat, noi toți ne-am schimbat, însă cele mai intense bucurii și suferințe, cele mai multe certuri cu părinții, cele mai dureroase lacrimi, în adolescență vor fi.

Auzi pe la tot colțuri „AI ÎNCREDERE ÎN MINE!” știu ci, oare, ce înseamnă să ai încredere în cineva? Să-i împărtășești emoțiile, visele, tristețile...? Nu cred. Așa suntem noi oamenii. Uneori... simt că vreau să mă desprind de tot... dar revin. Nu pot! Frică să fie oare? Durere? Poate... Lucruri fără sens, dar care peste câțiva ani vor rămâne...

Greșim... toți greșim, dar faptul că suntem adolescenți auzim spunându-se în jur: „Iată-l... e adolescent”. Adolescența este perioada căutării unei identități, perioada de tranziție în care totul ți se pare complicat, în care încerci să te afirmi, încerci să demonstrezi faptul că ești mai mult, mai mult decât un copil. Perioada întrebărilor fără răspuns deoarece părințele de lângă tine nu are timp de prostiile tale. Perioada în care descoperi prietenia adevărată, perioada în care ai cele mai multe decepții.

Avem încredere în noi, facem greșeli din care poate mai târziu avem ce învăța, dar unde este copilăria? Unde este tețița naivă ce se cuibărea în brațele mamei, așteptând un cântec dulce, o mângâiere? Nu mai sunt. Au rămas doar amintirile care curând se vor transforma în vise.

Când mă gândesc că în curând vom deveni adulți, oameni responsabili, o lacrimă fierbinte mi se prelinge pe obraz, lacrimi așa de grele și fierbinți, încât ochii nu le pot plânge, ele zac în inimă arzând-o.

Anii trec... nu-i rămâne unui om matur, care a trecut prin adolescență, decât să își privească filmul vieții sale, nu-i rămâne decât să reflecteze asupra

Gânduri

întregii sale vieți, să regrete ceea ce nu a făcut și să se bucure de ceea ce a făcut.

Adolescența este într-adevăr o mare dilemă pentru mine, deseori încerc să-i găsesc răspunsul, însă... de fiecare dată termin prin a simți dezamăgire, dezamăgire față de mine însămi, dezamăgire față de toți ceilalți. De ce suntem neputincioși în fața unei astfel de provocări? De ce simțim că numai noi putem să ne rezolvăm problemele înă nu reușim? E greu să fii adolescent, e greu să îți piept tuturor provocărilor, e greu să spui ceea ce vrei, e greu... Pentru mine, să fii adolescent înseamnă mult mai mult. Înseamnă etapa în care mă cunosc cu adevărat, îmi dau seama că am

crescut, că numai sunt un copil, că pot în sfârșit să mă gândesc la anumite lucruri, care atunci când eram în copilărie îmi erau interzise.

Îmi amintesc cu tristețe de un copil care nu știa ce este o copilărie fericită, era într-o lume plină de bucurii, dar el era doar un copil care suferise. În perioada adolescenței își petrecea timpul stând la masa lui și își aducea aminte de zilele în care erau doar cuvinte. A început să scrie, a început încet-încet să atingă paradisul, a început să aibă vise, speranțe, să aibă încredere în el.

Însă, într-o zi părinții lui s-au certat, iar el dorind să aplaneze cearta l-a jignit pe tatăl lui. Știa că acesta a suferit, îi părea rău, dar ce putea să facă? Avea o scuză - era adolescent. Dar mai contează că ești adolescent atunci când îți vezi părintele, fiind pe punctul de a fi îngropat, întins pe masă cu lumânările la cap? Atunci mai contează ceva? Întrebi... pentru ce te mai zbați? Că până la urmă toți stărim lângă o cruce... Suferința... suferința în sufletul celui băiat, regrete, dar vor trece deoarece totul este trecător.

Totul este pus sub semnul întrebării. Mă întreb, ce înseamnă să fii fericit în zilele noastre? Să te duci la petreceri, să te distrezi, să bei și să fumezi? Sau să fii alături de familia ta și să te bucuri că ei încă mai sunt alături de tine, dispuși să-ți arate ce este bine și ce este rău? Doar atât.

Adolescență... doar câțiva ani care se vor duce așa cum s-a dus și copilăria, așa cum se vor duce și celelalte, doar o furtună de vise, amintiri, deziluzii ce vor trece.

Adolescența... Entuziasm. Zâmbet. Iubire. Bucurie. Explozie. Mândrie. Zgomot. Frumusețe. Sinceritate. Libertate. Comunicativitate. Erupție. Timiditate. Agitație. Vis. Curiozitate. Zbor. Atracție. Puritate. Ambiție. Speranță. Adiere. Minune. Surpriză. Aspiratie. Fier. Contraste. Extaz. Teribilism. Tristețe. Dezamăgire. Sens tertare.

Adolescența... o lume de cristal în care noi suntem doar niște cioburi de sticlă.

Ichim Virginia - clasa a VIII-a C

Profesor universitar al dracului, trece la examen doar pe cei super deștepti sau pe cei cu haz:

Glume

Un student vine la examen îmbrăcat în vânător. Profesorul întreabă:

- Da* care-i treaba? Ce-ai de gând să faci îmbrăcat așa la examen?
- Domn* profesor, am venit să împuşc un b.

Adolescența, pentru cei ce nu am ajuns la ea, e ceva îndepărtat, dar care te atrage cu o forță irezistibilă, pentru că este viitorul, speranța, iar pentru cei care au trecut de ea, adolescența e acea perioadă fantastică din viața unui om, în care totul e posibil, în care stelele îți stau în palmă, iar lumea așteaptă să fie cucerită de tine... adolescentul cu sufletul deschis și mintea liberă...

Fiecare a simțit acel fior de teamă, când și-a dat seama că în trupul lui, aproape de copil, au apărut semnele schimbării.

Adolescența nu este numai o perioadă importantă a vieții, ci singura perioadă când putem vorbi despre viață, în sensul complet al cuvântului.

În această perioadă grea dar frumoasă, ne descoperim pe noi înșine, și ne maturizăm în felul propriu și personal. Chiar dacă suntem adolescenți și simțim acel fior de teamă, când ne dăm seama că în trupul nostru, aproape de copil, au apărut semnele schimbării, trebuie să ne gândim la viitorul nostru.

Fiecare dintre noi și-a pus măcar o dată întrebarea "Ce este adolescența?". Ei bine, ea este o paletă de sentimente, imagini și trăiri cu care fiecare om se joacă la un moment dat și care uneori poate fi atât de frumoasă, încât unii mai stau o lună, un an, adolescenți, doar pentru a mai simți o dată emoțiile vârstei.

La vârsta aceasta, fiecare își dorește să iasă în evidență cât mai bine posibil. Băiețușul sau fetița de altădată încep să devină independenți, îndepărtându-se de

ADOLESCENȚA, FLOAREA VIEȚII

cei dragi. Giulia este o adolescentă de 15 ani. Consideră că totul i se cuvine și nu acceptă situațiile negative. Tot timpul, fata se îmbracă extravagant, folosește farduri și oja pentru a atrage cât mai multe priviri. În catalog au început să apară absențe de când fata și-a făcut un nou prieten. În orele de curs cei doi pleacă la fast-food iar seara cei doi merg prin cluburi sau baruri. Părinții Giuliei deja simt că nu mai pot duce această situație. Se gândește la vremurile bune când fiica lor era cea mai deșteaptă din clasă, era cuminte și îi asculta. Acesta este unul din miile de cazuri existente.

Adolescența este cel mai frumos lucru dacă știi cum s-o iei și să o înțelegi. Adolescența nu înseamnă numai fițe, modă, distracții... Adolescența este un lucru de care îți aduci aminte peste ani buni și ți-ai dori să mai fii adolescent. Cu toții regretăm lumea fantastică a poveștilor și încă nu știm dacă să renunțăm definitiv la ea sau s-o păstrăm bine ascunsă într-un colțisor și atunci când vom fi dezamăgiți de lumea reală să ne putem refugia în ea, pentru că suntem la noi acasă, „COPIĂRIA”.

Acum facem cele mai multe greșeli, dar important este ceea ce învățăm din ele. Adolescența

este ca o furtună de sentimente și trăiri, azi ai totul, mâine, tot ce aveai s-a transformat în scrum (visele).

La 14 ani, adolescentul încearcă emoțiile primirii buletinelului. Așteaptă agitat la coadă, să-l strige. Se uită la poză. Tot fața de copil, însă acea bucată de plastic confirmă existența lui ca persoană, ca om, în mintea lui de acum matur.

Adolescența înseamnă să dăm "delete" tuturor amintirilor și să o luăm de la capăt cu altă personalitate, cu alte vise. Totuși, e cea mai frumoasă parte din viață, e perioada în care te simți copil și adult în același timp.

Multe experimente trăite în adolescență pot schimba sau maturiza un adolescent. De exemplu, cineva care este luat în bătaie de joc de alți colegi, care de fapt își ascunde propria slăbiciune în spatele unei false siguranțe de sine. Acel cineva se schimbă dintr-o persoană veselă, devenind un morocănos închis în sine și de multe ori alege să trăiască în tăcere, deși ar avea multe de spus, iar singurătatea de vine prietena lui cea mai bună.

Să fii frumos sau frumoasă nu este totul. La un test oricât de frumos ai fi, dacă nu știi răspunsul, pici garantat. Frumusețea e ceva trecător. În schimb, dacă ești

Gânduri

deștept, calitatea nu se pierde odată cu anii. Te-ai născut deștept sau ai devenit pe parcursul vieții, deștept vei muri.

De clipele adolescenței trebuie să profităm, cât mai frumos posibil, ca să ne aducem aminte peste anii ce-or să ningă peste noi, aceste frumoase momente. Adolescența nu ne-o mai dă nimeni înapoi, tot ce obținem sunt fragmente, mai mici sau mai mari,

care ne vor aduce bucurie în suflet și pur și simplu vom deveni spectatori, la filmul adolescenței noastre. Tot ce trebuie să hotărâm este dacă filmul va fi comedie, dramă, acțiune sau poate horror. Adoscența e un vis din care nu vrem să ne trezim niciodată. Atunci când ne vom trezi, vom realiza că toate visele au fost făcute scrum, dar ne vom aminti de această etapă cu zâmbetul pe buze.

Bie Lucia Mirela clasa a VIII-a A

Decalogul adolescențului ...

1. În perioada adolescenței să ascuți sfaturile ce ți se spun.
2. Să te ții de școală când ești îndrăgostit.
3. Să nu-ți uiți prietenii când ești îndrăgostit.
4. Să ai grijă ce prieteni îți faci.
5. Să nu te cerți cu părinții, atunci când au dreptate.
6. Să lupți pentru ce crezi că e al tău.
7. Dacă te-ai plictisit de dragoste, învață mai mult la școală.
8. Nu lăsa pe mâine ce poți face azi!
9. Învață să mergi mai departe...
10. **FACI CE VREI, DAR SĂ ȘTII CE FACI!**

Latina clasică este o limba moartă, care nu se poate vorbi decât în scris. După căderea Imperiului roman, o parte din latina clasică defunctă a devenit bulgara. Limba română are la bază latina bulgară, amestecată cu elemente de dacă și o groază de cuvinte slabe. În secolul al XV-lea, limba vorbită de popor era considerată vulgară și n-o vorbea nimeni.

Glume

NU

Picura ... mai tare ... și mai tare ... mă lovea în interiorul
meu aprins de ură ... chiar dacă numai puteam să-i văd fața m-a trimis spre tot ce
m-a făcut să-mi ating scopul, spre tot ce mai credeam că mă poate scoate din oceanul
de smoală în care mă aflam ...

Pentru tot ce m-a făcut să sper ... pentru tot ce credeam că-mi va fi lumina ce-mi va
avea în grijă mâinile în abisul jalnic al fericirii ...

Văiam să scap ... să ajung acolo unde ingerii își primesc aripile ... dar, ceva mă ținea, mă
ținea aproape de negrul dens al fericirii închipuite ... Doream să scap și nu mă lăsa ... Sunete de viori neacordate
îmi invadau mintea ... totul dansa într-un trecut melancolic pe ritmuri jalnice ...

Trecea la fel cum a trecut și ieri ... dar rănea mai mult decât ar fi făcut-o mâine.
Numai înțelegea, de ce mă ținea înfrântă fără vreun folos, de ce nu mă lăsa să-mi deschid aripile spre alte zări,
suprinse de alte pupile spre imens ...

Spre alt cer unde inima va putea bate în alte mâini ... dar îi plăcea să mă tachineze ca pe un trandafir
când îi rupi spini

Numai eram eu ... un alt trecut strecurat în prezent mă răpunea ... Numai puteam crede în speranțe, pe
care le vedeam ca pe un imens cerc care te învălmășeau în pulbere de vis ... Te îmbătau și te lăsa să rătăcești
pe cărări demult uitate în decursul secolelor în care clipele păreau bătai ale anilor ...

Bortun Nicoleta clasa a VIII-a B

Prin labirintul minții

Stau... o privire se ațintește spre tavan...
sus... altceva îmi umple capul... mă gândesc
și meditez... toate se învârt... vreau... să
gădesc din nou... chemarea dulce ... deja
totul a căzut... simt greutatea ce va veni...
și care a început deja să se simtă...

Un gând se împletește prin mine...
alerg după el... și nu-l pot prinde... cenușa lui îmi
călauzește sângele spre urgie... și par altmineva...
o nouă identitate... o nouă substanță mă
al cămărește...

Încordată... simt apăsarea... iar imaginea
apusului când era bine... mi se întipărește în
mintre... ocupând locul unui ideal...

O lacrimă fierbinte iar privirea îmi
întrepătrunde sufletul... mă vad cum eram
ieri... invidioasă pe propria persoană... și
acum încep să mă urăsc... pentru ce sunt
azi... căci numai pot fi ce eram ieri...

Atât de sublim se întipărea o idee în
mine... iar acum, atât de urât... câteodată mai bine
rămâi ce ești...

Bortun Nicoleta clasa a VIII-a B

Glame

Poema "Miorița" circula pe bază orală, adică nu a fost scrisă, din motive
tehnice. În balada "Miorița" este vorba de trei ciobani care complotază
împreună să-l omoare pe unul dintre ei. Ciobanul "Mioriței" a spus că la cap
să-i puie diverse categorii de fluier.

Fulgiori de nea

*Noi suntem fulgiori de nea
Plutim, ne legănăm în vânt
Și ne așternem pe pământ.
Ca să vă dați cu sania.*

*Așternem peste grâul din câmpie
O plapumă caldă roasă, argintie
Ca el de geruri să se adăpostească
Să crească și pe voi să vă hrănească.*

*Noi facem pentru oamenii de nea
Hăinu je noi de catifea
Cât mai frumoși să-i modelați
Și-n jurul lor să râdeți, să cântați.*

Popescu Andreea clasa a V-a B

Fals

Gura muzicii răsună-n sală
Pentru niște spectatori surzi
Ochii luminii execută colțuri
Pentru o zână care are visuri.

Este doar o altă zi,
Pierdută într-un fum de țigară.
Este doar o mică lume,
Sfâșiată de o portocală amară.

Încă mai păstrez
Discul zgâriat de la tine.
Încă mai lăcrimez
Pe-o iarbă crudă într-un sfârșit din mine.

Dar orice vis este fals,
Orice persoană e un înger cenușiu
Ce a înghețat lentul vals
Pe care dansează viața naivă.

Vreau

Vreau să fii schiță desenată de mine zi și noapte,
Cu gândurile mele transformate-n șoapte.
Vreau să fii versul pe care-l compun într-o clipă
Și refrenul pe care l-aș cânta o viață întreagă.

Vreau să fii culoarea mea preferată,
Vreau să fii jocul meu ciudat,
Vreau să fii cuvântul meu pictat
Într-o lovitură a unei petale.

Perle ... Perle... Perle... Perle... Perle... Perle... Perle... Perle...

- Zaharia Stancu a scris un roman descurt. A fost și șef de birou la scriitori.
- Ion Barbu a scris și o poezie din încrângătura moluștelor: "După melci".
- În drama "Apus de soare" Ștefan cel Mare era așa de bătrân, încât picioarele nu-l mai țineau, dar el mergea înainte cu inima.
- În "Sobieschi și românii" autorul descrie cum o mână de plăieși au rezistat asediului perfid al puternicei armate din Iași. În final, plăieșii, se predau în mod eroic, lăsând cetatea Neamțului.

CIORNA

Oricât aș vrea să nu scriu despre tine, nu mă pot opri. E acel ceva ce te îndeamnă la lucruri fără durată și fără sens. Îmi amintesc ziua în care striveam iarba cu trupurile noastre sumar acoperite și îmi lipseau de nările crude petale de ghiocel abia răsărite. Ne plăcea că doar noi ne înțelegeam pe noi și nimeni nu ne vedea, oricât de mult spațiu am fi ocupat. Era ceva fraged. Dar ești avar și avid și-ți ghiorțăie burta și lăcomia ta se întinde pe anii excentricităților tale. Da... știu. Am spus cuvinte prea complicate. Pe tine te descriu cuvintele simple pe care doar noi doi le înțelegem. Ne izbim trupurile de tăcerea demnă a copacilor proaspătăuși de poftele primăverii.

Ne scriem propriul nostru poem în ceață. E despre cum se schimbă norii, cum perdelele se trag la ferestre și atingeam pământul cu spatele și ne înălțam în paginile umede de primăvară. Îți absorb respirația și îmi umplu plămânii cu ea. Nu vreau să mai expir niciodată. Am scris atât cât să pot să ies din cuvintele care mă înconjurau. Acum că le-am consumat ne sănătos pe toate, ce-mi mai rămâne? A... Mereu o să-mi rămână să scriu despre tine, sau despre noi. Ne place să ne adâncim din ce în ce mai mult în plăcerea de a avea totul, dar dininețele de vanilie sunt departe ca o inimă nocturnă. Am scris cu pleoapele închise, cu autografele noastre pe nisip.

Rusu Eliana clasa a VIII-a B

Cuvântul este unul din lucrurile care ne diferențiază de animale. Chiar și în Biblie ni se spune "La început a fost cuvântul". Pentru unii nu reprezintă nimic, dar cuvintele te pot lovi foarte tare.

Cuvintele sunt o formă de exprimare. Ne exprimăm vorbind, ne ajută să comunicăm, se pot lega prietenii, relații de afaceri, dar cuvintele au devenit și o armă.

Există momente în care sunt spuse fără a ne gândi la reacția celui alt și observăm asta mai târziu. Uneori chiar vrem să-i spunem ceva celui alt, dar nu ne dăm seama că poate suferi pentru că nu gândim că el, pentru că suntem diferiți. Ceea ce unuia i se poate părea normal, ceea ce unuia ar putea auzi fără probleme, altul nu poate. Un simplu "nu" poate

Cuvântul

durea mai tare că lovitura unui cuțit, mai ales dacă este spus de o persoană dragă. O rană se vindecă întotdeauna, însă o vorbă care te-a "plesnit" peste față nu lasă urme de degete.

Uneori nu sunt folosite din neatenție. Cuvintele sunt și modul foarte bun pentru a te răzbuna pe cineva, mult mai bun decât a-l lovi.

Atunci când simți nevoia de iubire poți merge la cineva și găsi ceea ce vrei, iar atunci când nu mai simți îl rănești pentru a putea "scăpa". Cuvintele îl fac să conștientizeze acest lucru și să se simtă ca și cum nu ar mai putea trăi.

Sauza nu e întotdeauna o

modalitate de a repara greșeala făcută, un simplu "scuze" spus din dorința de a scăpa de cel de lângă tine. Acea persoană își dă seama de asta și o poate răni mai tare.

Aceasta armă nu poate fi oprită. Nu poți decât să ascuți, să conștientizezi ce simte persoana de lângă tine. Cuvintele intră și îți rămân în minte pentru totdeauna, simțind ura persoanei care ți le-a adresat de fiecare dată când îți amintești și te lovește în momentele de slăbiciune.

*Sima Florentina
clasa a VIII-a A*

Cuvinte...

Sărutul dulce al răzbunării face din om o adevărată fiară... Îi place să-și atingă scopurile deși făcând asta distruge mii de vieți și ruinează munți de speranță.

Ucide, sfășie, distruge, urăște... nu înțeleg cum unii pot trece nepăsători pe lângă o asemenea fiară, răsuflând ușurați că au scăpat de blestemul ei.

Nici adierea vântului, nici îmbrățișarea caldă a ploii de vară... nici dragostea... nimic nu poate opri un om.

Prefer să cred că toate acestea sunt doar rodul imaginației mele, dar zilele trec și îmi dau seama că totul e adevărat... pașii nepăsători distrug până și ultima speranță... treci pe lângă ei, plâng, îi ajuți, îi lași cu un surâs... ca mai apoi, când tu plângi, să nu auzi decât sunetul lacrimilor care se sparg atunci când cad pe pământul moale de la atâta suferință... iar speranța că cei ce i-au ajutat să se ridice se vor gândi să-ți întindă o mână, moare...

Începi să crezi că tot ce ai făcut nu are nici un rost... dar totuși ajuți pe cine poți, când poți... în speranța că le vei deschide ochii... ești conștient că totul e inutil... dar nu te lași... încerci în continuare...

Tăcerea se așterne... privești cum până și cerul plânge... dacă ar putea... ar revărsa mii de regrete în sufletele celor ce trec nepăsători peste cadavre suferinde și ucid pentru un nimic...

Începi să-i urăști... dar te oprești înainte să devii ca ei... poate că ești singurul ce nu e afectat de această "febră a urii"... sau poate că nu.

Crezi sau nu, suferința poate fi exprimată în cuvinte, în texte, în pagini... scrisul te eliberează... Uneori te gândești că

cea mai bună soluție e moartea...

dar adu-ți aminte de hârtie și creion... scrie totă frustrarea ta... Tot regretul sau mila... eliberează-te... Refugiază-te în această lume, continuă să ajuți, continuă să plângi pentru alții, căci poate nu ei, dar cineva te va aprecia într-o zi... Cineva le va arăta tuturor cât de mult contează existența ta... Și atunci vei zâmbi... dar fiind singur în acest univers plin de ură și mâhnire nu are cine să-ți răspundă... un zâmbet e ca un strigăt disperat în căutarea unei soluții... și îți aduci aminte că oricât de mult ți-ai dori uneori să fii singur, tot alături de prieteni e mai bine. Să fii singur și să nu ai un scop este printre cele mai crude moduri de trăi. O viață fără prea mari bucurii, zâmbete false și dorințe uitate. Muzica rămâne un refugiu... un alt zâmbet, mai real, apare. Numai de a găsi și o oglindă... o persoană, unde zâmbetul să se reflecte... din nou... Dar persoana lipsește din spațiul real. Cauți ceva ce ai văzut în vise și speranțele de a-l găsi sunt tot mai mici și nesigure... Stai și te gândești ore în șir... poate că dacă totul s-ar termina și existența ta neînsemnată s-ar stârși... cuvintele nu sunt suficient de dure, de reci, de scurte pentru a exprima mâhnirea ce se ascunde într-un sufler care se vede singur printre atâtea alte existențe unice și fericite... știe că nu are nici un sens, dar continuă să existe, să caute ceea ce i-a fost promis...

Imaginea a ceva perfect îți tulbură visele, planurile, speranțele... dar nimeni și nimic nu e perfect. Imperfecțiunile ne fac unici, diferiți, și asta ne deranjează... dar perfecțiunea e plictisitoare... un zâmbet perfect ar fi rece, o iubire perfectă ar deveni banală...

*Mindra Sorina
clasa a VIII-a B*

C once

upon a time, there was a poor girl who was called Lucy Smith. Her mother and father were dead and she had no one to take care of her.

Lucy lived in a small village in the country. She tried to work to make a living but she could not always find work to do.

Lucy was very poor. Her clothes very thin and ragged and sometimes she hardly had something to eat.

One day, she thought that if she went to London she could find work to buy a house for her. She put some clothes into a bundle and tied the bundle to the end of her stick. Then she walked along the road to London.

Lucy walked a long way but she did not reach London. Just as she was beginning to feel very tired, a hay cart came along the road. The driver stopped the cart and said to Lucy: "Where are you going, my lady?"

"I'm going to London, sir," replied Lucy.

"Then jump up beside me," said the driver, "and I'll take you to London."

As they were driving into the city, Lucy was very surprised to see how many people were in the streets. She had never seen so many people before, in all her life. She was amazed to see all the churches, shops and houses.

It was getting dark and Lucy was tired and hungry. She had no-

Lucy Smith

where to sleep, so she curled up in a doorway and went to sleep there.

Next morning Lucy tried to find work for herself. She walked along the streets, asking people for work, but no one had a job to offer her.

When night came, Lucy was so weak from hunger and tiredness that she sank down on the nearest doorstep. Now it happened that this house belonged quite to a prince named Prince Fitzwarren.

Prince Fitzwarren's cook found Lucy on the doorstep and was angry. "You, lazy girl", she cried. "What are you doing here? Get up from my master's doorstep!"

Poor Lucy tried to stand up, but she was too weak. At the very moment, Prince Fitzwarren himself arrived home. He spoke gently to Lucy and listened to her story.

"If it's work you want", he said, "you can work in my house, as a cook. You will have plenty to eat and a bed to sleep in."

Lucy was very happy that she could hardly find words to thank Prince Fitzwarren.

As time went, Lucy became more and more beautiful, and because of her engaging personality, Mrs. Betty, the cook, helped her to behave properly in such a noble house, and soon she conquered the Prince's heart.

Then one day something extraordinary happened. While Prince Fitzwarren was coming back from a foxes hunting, his

horse was trapped in the forest and the Prince was very badly injured. It happened that Lucy be in the forest picking up some bilberries and raspberries. When she heard the horse neighing she felt a strange feeling and she could scarcely move away. However, she started to run towards the scream for help came up and she found the prince lying on the ground almost unconscious. She helped him to get home in safe making a kind of a stretcher from the saddle. Days and days Lucy looked after the prince and he felt in love with her.

Finally when the prince got over the horse accident, he proposed her to marry him and she was so overwhelmed that fainted. Well, of course, she agreed and they got marry, living in a happy way for ever.

Hangu Giorgiana Daniela
clasa a VII-a B

TIMPUL...

Ceasul meu de pe perete
A-nceput să-mi joace feste.
Ora ce în zbor trecuse
Un minut mi se păru-se.
Și pendulul se grăbea
Un moment nu se oprea,
Se-drepta cu nerăbdare

Chiar spre ora de culcare.
În somn timpul ce-a trecut
Nici nu l-am perceput.
Și în fiecare noapte
Se-adunau anii în spate.
Oare ceasul m-a mințit
Sau doar mi-am închipuit.

*Hangi Giorgiana-Daniela
clasa a VII-a B*

Păpușica

*Am primit o păpușică
De la scumpa mea bunică.
Azi o primesc cu voie bună,
Cu păpușa împreună.
- Draga mea, cât ai crescut!
- Vino-neoace să te sarut!
La Crăciun erai micuță
Te purtam în cămărușă.
Dar acum ești mărișoară
Te porci ca pe o domnișoară.*

Dragostea

Dragostea nu se uită ușor
Dragostea mă face să zbor.
Plutesc în aer ca un nor,
Și vreau să îți spun că îmi e dor
Mi-e dor să te mai văd odată
Pe tine, dragostea adevărată.

Dragostea m-a făcut fericită,
Dragostea adusă de tine,
Dragostea ta pentru mine,
Ce acum m-a lăsat uimită,
Căci totul ce-a fost, s-a încheiat,
Pentru că acum tu ai pleca.

Popescu A. clasa a V-a B

Crâmpoie de lumină

Tristețe

În colțul întunecat al camerei răcoroase, se află tristețea. Acolo se duce, zi de zi, seară de seară, tristețea. Noaptea, după o zi cu certuri, țipete, poți visa rău, umplându-se inima, dând pe afară, inundând corpul poți simți, că te sufoci de tristețe, ajungi să rabufnești.

Urmașii tristeții, coboară cu pași repezi, pe obrazul tău, nu sunt întunecați ca mama lor, din contră: sunt incolori și încearcă să fie buni, să alunge din sufletul nostru, tristețea provocată de mama lor. Acești copii inocenți sunt lacrimile.

Plângând te eliberezi, aduci un bine sufletului, un rău tristeții, care se duce în colțul întunecat. Te poți refugia acolo, poți deveni cum nu ai fost niciodată. O ființă pe care nimeni nu o poate înțelege, vei deveni chiar tu ceața întunecată.

Poți ajunge o epavă a unei corăbii bine fabricată, în derivă, dacă lași tristețea să te cuprindă. Plângi, spune lumii tristețea ta, neîncrederea și necazurile. Adu în sufletul tău o rază de lumină. Să nu ajungi ceea ce nu vrei: să ai un stil de viață EMO. Să te tai crezând că-ți tai tristețea, să te sinucizi din cauza ei.

Spune tot ce ai pe suflet, fii deschis cu tine însuși, nu vei regreta acest sfat. ASCULTĂ-MĂ!

Mladin Maria Mădălina clasa a VI-a A

Doar poetul

Doar poetul poate desluși enigma cuvintelor, doar poetul poate simți tristețea când este tercit și fericirea când este trist! Doar poetul poate ondula literole pe foaia albă, doar el...

Doar poetul poate da sens vieții, poate da viață unei picături de rouă. Doar...

Poetul poate face noapte din zi și zi din noapte, poate muta soarele în locul lunii și luna în locul soarelui.

Doar el poate înțelege despre ce cântă balenele sau păsările și cine le învață să cânte! Doar el...

Mladin Maria Mădălina clasa a VI-a A

Bunicul

Ce-ți place cel mai mult iarna să faci cu bunicii? E cel mai frumos lucru stând cu bunicul și bunica la o cană de ceai cald privind focul cum arde în ochii noștri. Ce frumos este! Și când te gândești că se vor scurge toate clipele astea. De mici stăm cu bunicii, am crescut cu ei, am povestit cu ei și am simțit ce-i frumos și ce-i rău.

Ei vor să ne dăruiască mai mult, tot mai, mult știind că se vor stinge din viață și nu vor mai petrece clipele astea. Într-o zi de iarnă, stăteam cu bunicul și priveam cum ninge afară, fulg cu fulg observam. În mai puțin de o oră zăpada s-a așternut bine pe trotuar. Nu aveam cu cine să mă joc, să petrec clipele astea frumoase. Îl aveam pe bunicul lângă mine. Futea oare să se joace cu mine? Nu știam până nu încercam. L-am întrebat, dar răspunsul lui nu mă așteptam să fie „da”. Bucuroasă că bunicul a venit, am ieșit afară repede la o imbulgăreală pe cînte. Am stat o oră după care am intrat în casa fericită pentru că am petrecut o zi nemaipomenită cu bunicul.

Conșanin Valeriana Clasa a VI-a A

Debut literar... debut literar

Betty

A fost odată ca niciodată un rege care își dorea un copil. Într-o zi află că regina naște. Regele era în culmea fericirii, crezând că va fi băiat și-i va călca pe urme.

Îi pregăti o cameră frumoasă cu tavanul argintiu și podeana din lemn de trandafir. Hainele erau țesute cu fir de aur și argint iar nasturii din smarald sau rubin.

Sosi și vremea nașterii. Regina născu o fată foarte frumoasă. Când regele află se înegri de turie. Lua tetița și i-a dus-o unui pădurar sărac, regele vroia să omoare, dar regina îl rugă și acesta se înduplecă. Acel pădurar nu putea avea copii așa ca el și soția lui s-au bucurat și au primit-o cu multă dragoste.

Regele era foarte mânios. După o lună regina mai avu un copil. Acela era chiar băiat. Regele era extrem de bucuros și uită că mai avuse un copil.

Fata regelui se făcu foarte frumoasă. La 7 ani era mai frumoasă ca orice copil. Avea părul bălai, ochii albaștri ca marea, de te înecai în ei, pielea îi era albă ca spuma laptelui și buzele îi erau rușinii.

Fata îi ajută foarte mult pe părinții ei adoptivi, dar ea nu știa. În fiecare dimineață se ducea să aducă apă de la o fântână foarte îndepărtată. Apoi o ajută pe mama ei la treabă.

Când împlini 15 ani, părinții

i-au spus că este adoptată și îi făcură cadou un lăntișor de aur, o brățara de argint, cercei de rubin și un inel de smarald. Fata pe nume Betty nu știa cum să mulțumească.

Într-o zi, când Betty s-a dus la fântână, de acolo se auzi o voce.

- Betty...
- Cine m-a strigat?
- Sunt jos...
- Ești cumva Corbin?

Corbin este o vrăjitoare foarte rea, care vrăjește toți adolescenții de 15 ani.

- Nu, sunt o biată broscuță.

Betty coboară în fântână. Acolo, broscuța era vrăjitoare rea. I-a zmulș lăntișorul, brățara, cerceii și inelul și o vrăji.

La chipul tău cine se va uita, în stană de piatră se va transforma. Și noaptea, în varcolac te vei preface.

Acele cadouri de la părinții ei erau talismane de o proteja de Laverna.

Ajunsa acasă lua năframa să și-o puse pe chipul ei frumos. Știa că noaptea se va face în varcolac așa că ea spuse

părinților că pleacă să-și caute un loc în care să producă bani. Părinții erau îngrijorați, dar o lăsară. Betty plecă plângând cu năframa pe ochi să nu cumva să tacă pe cineva în stană de piatră. Când soarele apus și luna s-a ridicat la cer, Betty s-a transformat într-o arătare păroasă, cu ochi sticloși și colți ascuțiți. Se uita într-un lac și se sperie. Auzi un foșnet, dintr-un tufiș își un iepuraș, Betty se uită la el fără să-și dea seama și-l transformă în stană de piatră. Betty începu să plângă și-l lua în brațe.

- Îmi pare rău, te rog să mă crezi, îmi pare foarte rău! O lacrimă căzu pe pieptul iepurașului și acesta își reveni.

- Ce mă bucur!
- Ușurel, mă strivești!
- Îmi pare foarte rău că te-am făcut stână de piatră!
- Nu-i nimic!
- Unde te duci?

Betty îi povesti totul.

Au pornit amândoi la drum. Spre dimineață au ajuns la un palat. Se angajă acolo ca cea responsabilă cu curățenia porcilor. Acea familie regală aveau de fapt cei mai buni prieteni ai părinților naturali ai lui Betty. Prințul cum o văzu se îndrăgosti de ea. Chiar dacă îi văzu doar părul.

- Cum te cheamă frumoasa domniță?
- Betty.
- Ce nume frumos, Betty!
- Pe mine mă cheamă Si

Reinald. Îmi poți spune Rey

Betty plecă să curețe culcușul porcilor.

Adouă zi prințul sună iar.

- De ce porți năframa pe ochi?

- Îmi pare rău dar nu vă privește!

- Lasă-mă să-ți văd chipul.
- Nu!
- Deseară vin prietenii părinților mei. Vin-o drept prietena mea!
- Nu pot.
- Nu e curvencios să refuzi un prinț.

După ce prințul a insistat de multe ori, Betty accepta, după povăța iepurașului. La masă veni și fratele lui Betty, Rain.

Betty stătea cu năframa pe ochi și după masă ceru să plece. Reinald o urmări

- Cum pot scăpa de vraja iepurașului! Dacă mă uit la prinț se transformă în piatră și mai o puțin și mă transform în vârcolac.
- Trebuie să recuperezi bijuteriile.

- Te voi ajuta eu!
- Reinaldo?
- Am aflat ce ți s-a întâmplat!
- Unde o găsesc pe Laverna?
- După acei munți, zise iepurașul.

- Vin cu tine, zise Reimundo. Betty a insistat ca prințul să stea acasă dar el nu vroia cu nici un gând. Spre dimineață iepurașul le dădu un giuvaier. Acela trebuia aruncat în capul Lavernei și-o distrugea.

Pe drum, giuvaierul îi căzu din buzunar într-un cuib. La peștera ei era foarte întuneric. Au intrat.

Acolo s-au luptat cu Laverna.

- Arunca giuvaierul!
- striga Reinaldo.

Dar când Betty băgă mâna în buzunar, nu găsi giuvaierul.

- Nu-l găsesc!

Betty s-a întors să caute giuvaierul și l-a găsit într-un cuib de păsări. Apoi a plecat spre Reinaldo.

Când a ajuns acolo îl văzu pe Reinaldo împetrit. Furioasă, aruncă giuvaierul spre Laverna. Aceasta o nimeri direct în creștetul capului și Laverna se topi.

- Prințul meu, îmi pare foarte rău! Să știi că te iubesc!
- Și eu te iubesc Betty.

Atunci prințul îi luă năframa și-o sărută. Chipul ei era mai frumos decât al oricărei fete.

Mama ei, regina simți că e tata ei și când a ajuns la castel o luă în brațe.

Împăratul își dădu seama că făcuse o mare greșeală și-și ceru scuze. Rain, fratele ei i-a spus:

- Ție ți se cuvine titlul de regină. Eu îmi voi face un regat al meu.

Betty și Reinaldo s-au căsătorit și la nuntă au venit părinții adoptivi ai lui Betty. Au făcut o nunta frumoasă și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți și poate că și astăzi mai dansează la acea nuntă. Și iepurașul deveni consilier regal.

Mădin Laura
clasa a VI-a A

Dacii și romanii

Cine sunt strămoșii noștri?

Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să ne întoarcem oarecum în trecut, unde, vom putea găsi răspuns la această întrebare. Probabil că majoritatea românilor cunosc denumirea poporului dac și a celui roman și de asemenea și conflictele dintre ei. Prin acest material eu vă voi prezenta povestea lor și câteva alte detalii pe care poate nu le știți. Conflictele dintre daci și romani existau dinainte de domnia lui Traian. Predecesorul acestuia, împăratul Domițian, fusese învins și încheiase pace cu dacii, în urma căreia dacii primeau bani și meșteri de la romani. După ce Traian ajunge împărat, acesta hotărăște că este momentul să schimbe lucrurile, mai ales că Dacia era cunoscută pentru aurul pe care îl avea. Astfel, romanii încep să construiască drumuri și castru (fortificații și tabere militare), pentru a înlesni cucerirea teritoriului dacic. Deși inițial lupta era în favoarea dacilor, în primavara anului 102 era noastră

Traian reia ofensiva. Romanii cuceresc cetate după cetate. Când în cele din urmă ajung la Sarmisegetusa Regia din Munții Orăștiei, soldații din ambele tabere sunt epuizați. Sfârșitul acestui prim război daco-roman vine în urma unei păci încheiate între Decebal și Traian. Însă această pace a fost una foarte grea pentru daci deoarece trebuiau să cedeze romanilor teritoriile cucerite până atunci, să-și dărâme fortificațiile, să predea dezerterii din armata romană și să renunțe la alianțele tradiționale. Cu toate acestea, al doilea război va debuta curând, la nici patru ani după primul. Mai multe trupe romane sunt transportate pe Dunăre până la Drobeta unde romanii construiseră un pod din piatră și lemn. Opera aparține arhitectului Apolodor din Damasc, despre care se spune că ar fi autorul proiectului Columnei lui Traian. Acest pod (ale cărui ruine se află și astăzi în parcul muzcului din Drobeta-Turnu-Severin), construit din blocuri de piatră, cu structură și parapetei din lemn de stejar, avea peste 1 000 de metri lungime și 18 metri lățime. Pentru a ajunge la Sarmisegetusa Regia, romanii au înaintat pe mai multe coloane, urmând albiile unor râuri. Capitala era aparată de un sistem de fortificații format din nu

mai puțin de șapte alte cetăți care o înconjurau: Costești, Blidaru, Piatra Roșie, Piatra Craivii, Banița, Capalana și Tilișca. Deși dacii au opus o rezistență eroică, acestea au fost cucerite rând pe rând de către romani. Columna ne prezintă scene pline de dramatism ale asediului Sarmisegetusei Regia: asediații își împart ultimele rezerve de apă, întrucât se pare că un trădător a spus romanilor unde se aflau conductele ce alimentau cetatea.

Se pare că prin intermediul aceluiași trădător care le spusese unde se află conductele de apă, romanii capturează tezaurul dacilor, care fusese ascuns în albia deviată a râului Sragetia. În finalul războiului, romanii dărâmă cetatea Sarmisegetusa Regia. În cursul numeroaselor cuceriri, romanii au distrus doar două cetăți, una dintre ele fiind Cartagina din Nordul Africii și Sarmisegetusa Regia. De aici reiese faptul că printre cei mai redutabili adversari ai romanilor au fost și dacii. Însă după distrugerea cetății Sarmisegetusa Regia romanii au construit o altă 40 de

kilometri de locul primei cetăți, iar pe aceasta au numit-o Ulpia Traiana Sarmisegetusa. Astfel, pe teritoriul țării noastre au fost două cetăți Sarmisegetusa. În fața pericolului iminent, Decebal părăsește cetatea cu gândul de a încerca o ultimă rezistență în munți. Însă urmărit de centurioiul Claudius Maximus, Decebal a

preferat să moară decât să cadă în mâinile romanilor; s-a sinucis cu o sabie scurtă, numita sică.

Al doilea război se încheie într-o atmosfera calmă, toate lucrurile revenind la normal. Astfel, în anul 106 era noastră, Dacia devine provincie romană și începe lungul drum al formării poporului român.

Dragu Andreea
clasa a VII-a B

Iarna

E seară. Stau la vatra focului și-mi încălzesc mâinile degerate. E frig, iar vântul suflă tot mai tare în odaia rece a bunicii. Începe, începe focul începe să-și piardă din pucere. Cărbunii pocnesc, iar asupra luminii lumânării zboară bâzâind ușor o muscă. Corpul ei pare gigantic, reflectat pe perete, de lumina lumânării care plânge tot mai mult, cu lacrimi fierbinți de ceară. Pendele ciuruite vibrează lin pe melodia ascuțită a vântului. Toată pare a fi un film de groază. Privesc cu teama, din colțul patului, pe fereastră și mi se pare că văd chipurile unor oameni recunoscuți, ce-mi zâmbesc sarcastic. Mi-e frică, iar mama nu e lângă mine acum. Încerc să uit de tot și de toate, și să mă las pradă somnului, dar nu pot. Mă ghemuiesc sub plapuma călduroasă și închid ușor ochii. Un zgomot ciudat se aude de afară. Deodată, cineva lovește ușor ușa odăii. Tresar încet, iar zgomotul se aude tot mai tare.

Îmi înving frica și deschid ușor ușa. Din cauza scârâciului ei asurzitor, simt cum un fior îmi cuprinde tot corpul. Privesc în jur și nu e nimeni. Ceva pufoș și rece în același timp îmi mângâie încet piciorul. Jos, un cățeluș mic se ghemuiește în colțul pragului. Cu năsucul înghețat și cu mușchii albe, de la zăpada ce se așternuse ca prin minune foarte mult de acum o oră. Încerc să mă așez lângă el și îl așez cu căștile lângă vatră, sub un prosop moale și pufoș. Somnul mă cuprinde fără să îmi dau seama. Mă chiesc din nou sub plapuma și închid ușor ochii. Cățelușul plânge încet, iar glasul lui mă înflorează tot mai mult.

Aștepț încet cu încet și, simt încă, cum o mână caldă îmi mângâie fruntea iar o voce finuță îmi șoptește: "Trezește-te puicule! Trebuie să te pregătești de școală." Deschid ușor ochii și îmi zăresc mama. Ochii îmi scipesc și fericită o sărut pe obraz. Mama se uită ciudat la mine și, în cele din urmă îmi spune: Gata acum, îmbracă-te repede. "Dar eu, ca hipnotizată, o privesc cu un zâmbet larg pe față și spun în gândul meu: "Ce bine că a fost doar un vis!"

Vasile Aura- Elena clasa a VII-a A

Ora de religie

Acolo unde este teamă și
deznădejde, acolo nu este credință

Deznădejdea este rezultatul oricărei încercări serioase, de a înțelege și justifica existența omenească. Deznădejdea este rezultatul oricărei încercări serioase, de a trece examenul vieții cu virtutea, cu dreptatea, cu rațiunea, și de a răspunde exigențelor ei.

Durerea ne face să suferim și să plângem, dar însuși Isus a vărsat lacrimi pe cruce, ca să ne arate că nesimțirea nu este o virtute. Adevărul rău pe pământ, nu este decât acela, care ne face să pierdem suflul nostru. Cât de mare este numărul creștinilor pentru care "norocul", plăcerile și o sănătate mereu înfloritoare, au ajuns răul cel mai mare, de îngrijind de mântuirea lor și pierzându-le pe vecie.

Credința creștină este darul lui Dumnezeu, în puerea căruia primim ca adevăruri singure, tot ce a descoperit Dumnezeu și ne învață biserica. Credința este, pe de o parte, lucrarea harului divin, iar pe altă parte, este un merit al omului, căci crede numai cine voiește. Dacă lipsesc faptele credinței, credința cunoștințelor nu are nici o valoare. Nu este de ajuns să crezi că există Dumnezeu și să cunoști multe despre el, ci trebuie să trăiești după voia lui, împlinindu-i poruncile. De exemplu o familie care nu este creștină, cu ajutorul lui Dumnezeu, ea este îndreptată pe drumul cel bun. O familie care încalce suflul membrilor ei, puna haine murdare și înmănecate, acum ea îmbracă veșminte luminoase ale Duhului. Veșminte credinței, ale dragostei, ale bunăcușiei, și ale oricărei virtuți. ACOLO UNDE ESTE TEAMĂ ȘI DEZNĂDEJDE, ACOLO NU ESTE CREDINȚA.

Bie Lucia Mirela clasa a VIII-a A

EPOCA REGELUI SOARE

Domnia de saptezeci și doi de ani a lui Ludovic al XIV-lea - epoca Regelui Soare - a fost marcată de grandezza supremă și încrederea în sine care au apărut în întreaga cultură franceză, de la literatură și pictură, până la arhitectură și meșteșuguri.

Ludovic al XIV-lea a devenit rege al Franței în anul 1643, la vârsta de patru ani. Din 1661 - anul morții prim-ministrului său de încredere, Cardinal Mazarin - până în anul morții sale, 1715, Regele Soare a domnit ca monarh absolut al celei mai populate țări din Europa. În decursul domniei sale, Franța a devenit o țară unită și prosperă.

Ludovic al XIV-lea a fost supranumit "*Regele Soare*" deoarece acesta jucat în rolul Soarelui, într-o piesă de teatru lungă de 12 ore.

Cel mai mare monument construit în timpul domniei sale îl reprezintă magnificul palat Versailles, simbol al puterii Regelui Soare. Niciunde altundeva nu sunt mai bine reprezentate rafinamentul politicii și artei franceze decât în aceste clădiri mărețe, grădini întinse și ceremonialul opulent de la Versailles.

Celebra Sală a Oglinzilor din fastuosul palat a fost proiectată de Hardouin Mansart. În timpul Regelui Soare s-a pus mare accent pe artă, în special cea teatrală, muzicală și picturală.

Din porunca lui au fost construite cele mai frumoase clădiri ale Franței, printre care și o parte a marelui muzeu, Luvru. Celebra sa replică este „*Soarelui sunt eu*”.

Hangu Giorgiana Daniela
clasa a VII-a B

De la aleph și bet... la alfabet

Deși termenul de alfabet s-a constituit în limba greacă, originea sa se află într-o limbă semită. Cele două elemente care îl alcătuiesc - alpha și beta - au fost împrumutate de greci de la fenicieni. Alături de evrei și armeni, fenicienii vorbeau o limbă de tip semit. Ca și în alte limbi semite și în feniciană erau notate doar consoanele, vocalele fiind omise. De regulă cuvintele erau formate dintr-un radical triconsonantic la care se adăugau sufixe, prefixe și vocale, cu ajutorul cărora sensul acestora putea fi precizat.

În limba feniciană alp (aleph în ebraică) era prima literă a alfabetului, sensul ei fiind acela de "bou", iar cea de-a doua literă, bet, avea sensul de "casă". Și celelalte litere din alfabetul grec sunt tot de origine feniciană: gamma - de la gimel ce înseamnă "cocoașă" (de cămilă), delta de la deleth ce înseamnă "ușă", "poartă", s.a.m.d.

Un martor al copilăriei mele

În spatele grădinii mele este un piersic înalt și bătrân, am impresia că a fost acolo din totdeauna. Mergeam mai mereu în grădină și mă așezam jos lângă el, pierzându-mi vremea.

Primăvara era înmiresmată de parfumul floricelelor pure și rozalii cu care se mândrea în fața celorlalți copii din grădină. Așa îl consideram și eu cel mai frumos și mai prețios, îl consideram chiar unicul martor al tuturor experiențelor mele.

Spre sfârșitul primăverii își pierde din ce în ce mai multe floricele. Poate că numai arăta atât de minunat, dar știam că avea să facă multe fructe, poate chiar special pentru mine.

Aceeași dragoste și admirație o simțeam și din partea lui. Poate dacă ar fi vorbit și dacă mi-ar fi răspuns la toate întrebările ce mi le puneam, poate l-aș fi considerat un adevărat prieten.

Odată cu venirea toamnei, a început să-și piardă frunzele, îl simțeam trist, abătut, îi împărțeam aceleași trăiri și sentimente, dar mi-a părut și mai rău atunci când a venit iarna, iar eu stăteam în casă unde era cald, iar el era afară în frig unde vântul nemilos sufla cu putere. Mă gândeam că suferă de frig și aș fi vrut să-l ajut, dar mă gândeam că poate nu suferă prea mult.

Deși mi s-a părut că iarna a durat o veșnicie, iată că primăvara și-a făcut din nou apariția.

Poate că e cu adevărat incredibil dar acest piersic a fost un martor al copilăriei mele, cred că era singurul care știa toate experiențele mele și tot ce mi s-a întâmplat.

Rusu Georgiana clasa a VII-a A

ASFINȚIT

Am hotărât cu părinții că vom merge la munte unde ne vom petrece noaptea. Însă eu așteptam cu nerăbdare să fiu pentru întâia oară martora apusului de soare. M-am urcat pe munte și am așteptat să înceapă așa-zisul spectacol din fiecare zi.

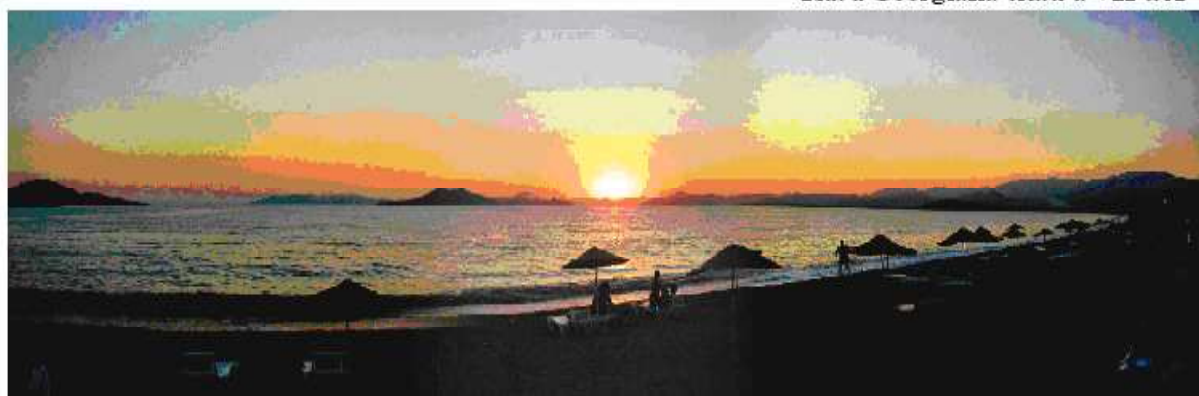
Deja soarele începea să își piardă din strălucire. Întinericul se grăbea să își facă apariția, dar ziua parcă ar mai fi dorit să rămână. Cerul începea să capete o culoare roșiatică.

Soarele se ascundea din ce în ce mai mult. Ultimile raze de soare brăzdau cerul până când noaptea s-a lăsat ca un val de întineric. Luna deja apăruse pe cerul întunecat, încercând să lumineze asemeni soarelui, însă nu ar fi reușit niciodată căci strălucirea acestei imense stele nu se poate compara cu nici un alt astru ceresc.

Și astfel acest spectacol se termină, dar avea să se repete în fiecare zi la nestrășit.

M-am dat jos de pe munte și am intrat în cort așteptând ca marele disc de aur să își facă din nou apariția formând un alt spectacol și anume răsăritul.

Rusu Georgiana clasa a VII-a A

Ce știm despre Sănătate!

Auzim în fiecare zi de la părinți, profesori, cât și oameni străini că trebuie să ne menținem corpul sănătos, să mâncăm sănătos, să gândim sănătos... dar oare știm ce înseamnă în adevăratul sens al cuvântului "SĂNĂTOS"?

În zilele noastre, unii nu au ideea cât de important este să fii sănătos. Doar cei care suferă de o boală, reușesc să-și dea seama de acest lucru, întrucât este cel mai important element din viața oamenilor. O boală se poate trata de asemenea. După consultul doctorului, pacientul primește o rețetă de medicamente. Dacă boala nu va putea fi tratată nici prin medicamente, se necesită operații mai complicate. Acest fapt nu se trece ușor cu vederea; unele

sunt destul de complicate chiar și pentru un medic foarte perfecționat în domeniu.

Sănătatea se găsește în orice lucru mărunț din jurul nostru. Sănătatea în briza mării și a muntelui... Cine nu și-ar dori ca pe o vreme atât de caldă să simtă acel miros plăcut de munte? Pe mulți i-ar fascina această idee.

Sănătate într-un strop de rouă... Sănătate într-un ochi de apă... Sănătate într-un zâmbet plin de viață... Sănătate într-un fruct cules cu grijă...

Mai presus de orice, sănătatea este în noi... ÎN TINE!!

Pentru sănătatea noastră ar trebui să luptăm zi de zi și să încercăm să devenim mai buni, mai raționali, mai darnici cu trupul nostru, care în schimbul sănătății sale, ne oferă toată forța și frumusețea sa pentru a trăi o viață minunată în lumea asta minunată.

Sănătatea este cea mai de preț comoară fără de care nu am mai fi cei din ziua de azi, cu bune și rele!!

Gidiuță Adnana clasa a VII-a A

OMUL ȘI LUMEA DIN JURUL SĂU

■ Cel mai mare ochi este cel al caracatiței. Diametrul lui ajunge la 40-50 cm?

■ În jungla sud-americană din Columbia a fost descoperită cea mai puternică otravă naturală cunoscută; ea se poate găsi în pielea unei mici broaște; otrava a fost denumită batrachotoxină?

■ Delfinii respiră aer și de aceea ies la suprafață o dată pe minut?

■ Auzul fin al delfinilor se explică prin aceea că ei sesizează undele sonore nu numai cu organul lor acustic, dar și cu tot corpul, mai cu seamă cu pielea de pe cap?

■ Există un mic peștișor, înarmat cu un ac așcutit, care e unul din dușmanii cei mai primejdioși ai rechinului?

■ Fiind înghițit de acest uriaș animal răpitor, peștișorul sparge cu acul pântecul rechinului și iese în libertate?

■ În lumea animalelor recordul la sărituri este deținut de antilopa cu labe negre care sare peste 12 m; cangurul cenușiu sare peste 8 m, delfinul – 5m, elanul – 4m?

■ Balenele ucigașe sunt printre cele mai mari animale de pradă din lume?

■ Deși balenele ucigașe sunt vânători fieroși, dacă sunt înconjurate de bărci ele devin docile și ușor de capturat?

■ Vaca trebuie să bea până la 70 de litri de apă pe zi pentru a furniza laptele necesar vițelului?

■ Multe mamifere încearcă să recunoască gustul alimentelor sigure din gustul laptelui mamei?

■ Unele animale au regimuri alimentare diferite în diferite stadii de viață; omida mănâncă trunze bogate în proteine pentru a-și construi celulele corpului, transformată în fluture bea nectar dulce pentru a primi energia necesară zborului?

*Rusu Georgiana,
clasa a VII-a A*

ȘTIATI CĂ

■ În realitate toate organismele vii s-au ivit din aceeași unică celulă apărută pe Pământ acum trei sau patru miliarde de ani și aparent nu există nici o urmă de organisme concurente care să se fi dezvoltat diferit. Fenomenul este explicabil în termenii biologiei, fără să apelăm la magie sau extraterestri?

■ Ierusalimul a fost dărâmat pentru prima dată de regele Babilonului, Nabucodonosor al II-lea, în anul 587?

■ Tulburările atmosferice din Triunghiul Bermudei, dacă despre așa ceva este vorba, se pare că se manifestau și erau cunoscute de mult vreme de înaintașii noștri. În piesa "Furtuna", Shakespeare, prin cuvintele "eterna agitație a insulelor Bermoothes", nu face oare referire la același fenomen?

■ În strâmtoarea Termopile într-o luptă din anul 480 î.e.n. trei sute de spartani conduși de regele lor Leonida, "eroul de la Termopile" au murit până la unul încercând să îi oprească pe persani să pătrundă mai departe în Grecia?

■ Piramidele sunt construite din blocuri de piatră, fiecare dintre ele cântărind aproape 2,5 tone și 15 tone. Fiecare bloc a fost ajustat și șlefuit cu o precizie extraordinară. În aparență, ridicarea unei piramide ar fi trebuit să dureze zeci de ani, cu condiția ca la această muncă să participe mii de muncitori?

■ Alexandru cel Mare (356-323 î.e.n.) a murit la vârsta de 33 de ani, în Babilon, bolnav de triguri.

■ Deși datele pe care le dau egiptologii sunt de cele mai multe ori aproximative, un singur lucru este cert: vechii egipteni aveau cunoștințe solide de matematică, încă de la începuturile civilizației lor. De altfel, popoarele antichității atribuie egiptenilor inventarea științei matematice?

■ După tradiție, Romulus ar fi întemeiat Roma pe data de 21 aprilie 753 î.e.n.

■ În lume sunt răspândite și alte piramide în afară de cele din Egipt. S-au descoperit și altele în Orient, în America de sud și de nord și în insulele britanice?

Rusu Georgiana, clasa a VII-a A

Orizontul ce ne înconjoară

Obiective turistice naturale - Munții Măcin - România

(continuare din numărul trecut)

Masivul muntos al Măcinului, având înălțimi maxime cu puțin pe ste 450 m, afișează o siluetă impunătoare, iar piscurile se ridică brusc în apropierea Dunării, situate la aproximativ 20 m altitudine. De reținut că diferența de nivel dintre Lunca Dunării și lanțul principal este de 450 m, deci destul de mare iar creasta stâncoasă a Culmii Pricopanului reproduce, la o scară mai mică, semeția caracteristică a creștelor Carpaților Meridionali (munții Făgăraș).

Între orașul Măcin și localitatea Greci, pe un fost braț al Dunării, există două lacuri mici și sărate: Lacul Sărat și Lacul Slatina, un frumos lac de agrement, lângă care funcționează popasul turistic Culmea Pricopanului. Elementele care exprimă potențialul turistic al Munților Măcin, pot constitui factori determinanți pentru dezvoltarea turismului în cadrul acestei frumoase zone a României. Obiectivele turistice, ușor accesibile de pe traseele marcate sau de pe drumuri, sunt formate din elemente ale potențialului turistic natural (peisaj, rezervații naturale, monumente ale naturii) precum și de elemente ale potențialului turistic antropic (monumente istorice și de arhitectură, obiective culturale și de artă populară).

Munții Măcin - Obiective de vizitat

Obiective turistice:
 § Vârful Țupuiatu (467 m);
 § Vârful Căpușa (433 m)
 și zona învecinată;
 § Vârful Moroianu (434 m);
 § Vârful Priopcea (410 m);
 § Vârful Suluu Mare (370 m) și
 Culmea Pricopanului;
 § Punctul fosilifer Dealul Bujoarele
 rezervație naturală geologică;
 § Pădurea Valea Fagilor (rezervație natu-
 rală botanică);
 § Lacul Sărat.

Ciobanu Roxana clasa a VIII-a A

Vara în alte regiuni ale lumii

Vara nu are mereu același chip blând peste tot în lume.
Din cauza fenomenelor naturii și de asemenea din cauza poziției geografice, vara se manifestă în diferite feluri.

Uneori ea poate fi extrem de călduroasă ca la ecuator sau foarte aspră ca la poli.

În deșert vara este foarte grea. Temperaturile sunt incredibil de mari și lipsa apei aduce numai dificultăți.

Acolo soarele lucește cu putere și ploile sunt destul de rare comparativ cu lumina și puterea soarelui.

Oamenii și animalele trăiesc în oaze, singurul loc care le furnizează apa.

În marea majoritate a timpului oamenii stau închiși în case iar animalele pentru a se adăposti stau cu capul în nisip.

Dunele de nisip, deși sunt supraîncălzite, ascund o mare varietate de animale.

Acestea, noaptea când căldura nu mai este așa de puternică ies la vânătoare.

Deci putem spune că vara ascunde mistere nevădute în deșert.

Cele mai populare animale de acolo care rezistă chiar și pe căldura acelei veri sunt struțul și cămila. Ei sunt adevărații reprezentanți ai deșertului.

Peisajul deșertic reprezintă întruchiparea și dârzenia de care au avut parte oamenii pentru a-l popula.

La poli verile sunt lumina. Acolo există numai o zi și numai o noapte pe parcursul întregului an. Tarna este noaptea iar vara este ziua. Astfel, fiecare durează șase luni.

Vegetația nu este prea bogată, dar este reprezentată în special de brazi. Ea servește drept adăpost animalelor sălbatice. Nu mulți oameni se încumetă să străbată acest loc.

Oamenii trăiesc în igluri încercând să învingă condițiile aspre de viață. Singurul animal pe care au reușit să-l domesticească este câinele lup. El are rolul de a trage săniile și înhamat la ele este un adevărat cal polar.

Sub lumina slabă a soarelui se reflectă o varietate de animale care sunt foarte bine adaptate la condițiile dure de viață.

Ele ar fi: ursul polar, lupul, vulpea, foca și bineînțeles peștii.

Măncarea este mai greu de procurat, dar animalele nu rămân nemâncate prea ușor, căci dorința de viață a acelor animale este demnă de respect.

Păstrarea vieții în acele zone este o încercare dificilă la care sunt puși cu toții.

Și cam asta se întâmplă pe lumină, vara, la poli.

VARA REPREZINTĂ LUMINA

Defne Abduraim, clasa a VII-a

Perle ale profesorilor

Glume

1. Cine se simte prost să vina lângă mine !

2. Am să te trec data viitoare de n-ai să știi cum te cheamă nici cu buletinul în mână.

3. Dacă v-ați tâmpit, notați pe ceva, că așa fac și eu !

4. Voi sunteți 29 de cretini, eu sunt unul singur !

Pământul se transformă mai repede ca niciodată. Dacă mai demult era nevoie de ani de zile pentru a pune în practică noi tehnologii, acum sunt suficiente câteva luni. E greu de prezis viitorul cu exactitate însă se poate ca multe lucruri care par acum ciudate să facă parte în curând din viața de zi cu zi.

■ Orașele viitorului

Poate că în viitor orașele vor fi foarte diferite de cele de astăzi. Pentru a crea un mediu plăcut, cu temperatura constantă, s-ar putea construi orașe capsulă. În Europa deja există parcuri acoperite, unde vizitatorii au în permanență vreme bună. Cum terenul de construcție devine tot mai puțin, s-ar putea ca oamenii să construiască orașe sub mare sau în spațiu.

Pentru a călători în alte orașe oamenii se vor deplasa cu avioane personale, pentru un singur pasager sau cu mașini electrice, silențioase. Probabil că majoritatea oamenilor se vor deplasa cu trenuri și metrouri rapide sau cu trenuri pe monoșină suspendată. Pe distanțe mari oamenii vor călători cu nave spațiale de joasă altitudine.

■ Comunicațiile

În viitor se vor inventa noi mijloace de comunicație. Poate că oamenii vor folosi videotelefoane, ca să se și vadă, nu numai să audă. Persoane care locuiesc în locuri diferite se vor întâlni prin telefon. Toți vor apărea pe ecran deodată, putând să se vadă și să-și vorbească.

■ Un nou stil de viață

Pe măsură ce tehnologia se perfecționează, stilul nostru de viață se schimbă. Tot mai multe activități sunt făcute de computere sau roboți. Astfel, slujbele se vor împușina și vor fi făcute în comun de mai multe persoane, ceea ce înseamnă că oamenii vor munci mai puțin și vor avea mai mult timp liber.

Istorie de porțelan

Îl folosim zi de zi, dar nu știm nimic despre el. Uni dintre noi își mai aduc poate aminte păpușa de porțelan a bunicii care zace uitată într-un cufăr în podul casei. Sau de tradiționalul bibelou de porțelan.

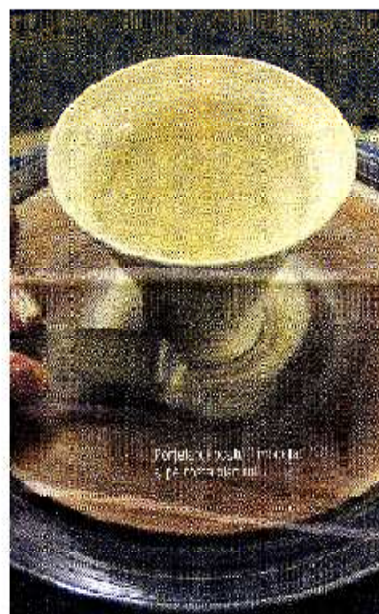
Porțelanul a devenit de-a lungul anilor indispensabil omului modern și este mai vechi decât s-ar putea crede.

Cele mai vechi porțelanuri își au originea în China. De aceea, până astăzi, termenul de "china" este folosit pentru porțelan în multe țări europene.

La început porțelanul a fost folosit ca material de construcție pentru suprafețele exterioare.

Porțelanul este un tip de ceramică arsă la temperatură mai mare decât în cazul vaselor de lut. Este albicios la culoare, translucid și poate fi decorat pentru a se obține culori diferite. Compoziția porțelanului poate varia. Deși în mare parte principalul component este caolinul, alte materiale pot fi: sticla, osul, cuarțul și albastrul.

Descoperirea porțelanului a îndemnat un fabricant german de a inventa un cuptor în care porțelanul este ars mult mai repede în mai puțin de cinci ore.

Stimate Paulica clasa a VIII-a A

Natura în primejdie

De fapt, problema raportului dintre om și mediul ambiant nu este nouă. Ea a apărut odată cu cele dintâi colectivități omenești, căci omul cu inteligența și spiritul creator care îl definește, nu s-a mulțumit cu natura așa cum era ea, ci a pornit cu curaj și tenacitate la opera de transformare a ei potrivit nevoilor sale. Multiplicându-se neîncetat, specia umană a adăugat peisajului natural priveliști noi, prefăcând mlaștini și pământuri întelenite în văi roditoare, ținuturi aride în oaze de verdeată, a creat noi soiuri de plante de cultură și a domesticit animale salbatice. Până aici, echilibrul natural nu a avut de suferit decât, poate, pe arii foarte restrânse, care nu puteau afecta ansamblul.

Poluarea ca problemă globală este apanajul secolului nostru, mai precis al ultimelor trei decenii, timp în care populația lumii a crescut de la 5 la 6 miliarde de locuitori. Sunt mulți sau puțini? Exerciți oare numărul lor cu adevărat o "presiune demografică" asupra mediului

înconjurător? Iată întrebări ce-i frământă deja pe demografi, economiști, medici și alți specialiști, ca și pe oamenii politici. Problema care i-a preocupat pe specialiști de-a lungul timpului a fost, de fapt, aceea dacă se poate asigura hrana suficientă populației și doar în ultimele decenii și-au îndreptat atenția asupra unui aspect care s-a dovedit a fi la fel de important: degradarea mediului ambiant prin poluare, eroziune și alte fenomene, datorate acțiunii, voite sau nu, a omului, proces ce afectează nu numai posibilitățile de procurare a hranei, ci și alte aspecte ale existenței umane, începând cu sănătatea.

De când primul topor primitiv a doborât întâiul arbore, pădurile au pierdut jumătate din întinderea lor, în timp ce omenirea în acest răsimp s-a multiplicat de sute sau chiar mii de ori. Distrugerea pădurilor, cărora li se datorează în cel mai înalt grad stabilitatea și calitatea a trei elemente fundamentale ale vieții oamenilor - solul, aerul și apa - s-a soldat de-a lungul timpului cu efecte dezastruoase. Pădurilor le revine un rol însemnat în fixarea stratului, relativ subțire, de sol fertil, mediul germinativ al masei vegetale ???

NOI DESPRE NOI..

Lectura în prezent și viitor

În zilele noastre copiii și adolescenții nu mai citesc. Fie că fac un referat sau poate doar se destind apelează la mijloacele tehnice (internet, computer etc). Acum datorită numeroaselor surse de informare, copiii nu mai prezintă interes pentru lectură. Foarte puțini copii mai citesc astăzi, fie din plăcere (foarte rar) fie din obligație...

Dar totodată lipsa lecturii face ca vocabularul nostru să fie tot mai sărăcăcios.

Deși mijloacele moderne prin care noi ne procurăm informațiile necesare sunt mult mai accesibile, acestea pot crea dependență (calculatorul) și pot avea urmări negative asupra psihicului precum și a vieții sociale a individului.

Vă puteți imagina cum ar arăta lumea fără cărți, lumea dominată de tehnologie? Ei bine, în opinia mea lumea nu ar fi așa plăcută în ciuda facilităților, oamenii vor pierde contactul cu lumea reală comunicând doar prin mijloace tehnice.

Așadar, ar trebui să ne rezervăm o mică parte a timpului nostru liber lecturii pentru a ne destinde și să reducem timpul pe care îl petrecem în fața computerului.

Vasile Florentina clasa a VII-a A

Din lumea celor care nu cuvântă...

■ Plante cu nume... zoologice

Poate că pe lângă doine, balade, strigături, ghicitori... în comoara folclorului românesc ar trebui adunate și numele atât de sugestiv date, adesea, de popor, unei plante. Din acestea atrag atenția, prin precizia caracterizării și lirica analogiilor, acele plante purtătoare de flori multicolore ale căror nume amintesc aspecte și însușiri ale unor ființe autohtone din domeniul zoologiei. Nu sunt deloc puține, bucurând ochiul din primăvară și până-n târziu toamnelor, pe tot întinsul țării.

Ciuboșica cucului înflorește în același interval de timp, tot prin pajiști, rariști și margini de pădure, de la câmpie până la munte.

Îrba cucului, căreia i se mai spune și **lupoaiie**, este comună de la pajiștile de câmpie până la munte. E o plantă parazită, lipsită de clorofilă, ce crește pe rădăcinile altor plante.

Lăptele cucului are, ciudat, gust amar, sălcui și e toxic pentru majoritatea animalelor. Este cunoscut și sub numele de **diior**. Din mai până în iulie crește prin pajiști, tufărișuri, margini de păduri și de drum, din zona de stepă până la etajul montan.

Coada mîchului sau lumanărica vînată înflorește din mai până în iulie, comună prin pajiști, margini de pădure și de drumuri. E zveltă, suplă, cu petale violete și stamine portocalii.

Cocoșii de câmp sunt prezenți din mai până în iulie, pe marginea ogoarelor, în semănături și pârloage. O simplă buruiiană, dar cu flori impresionante, de un roșu aparte pe care legenda spune că l-ar fi luat din chiar sângele lui Adonis.

Șenugurii ursului este numele unei plante rare, declarată monument al naturii. Element fitogeografic boreal, poate fi întâlnit în doar câteva puncte din țară. Are flori lucioase și flori adunate în ciorchini, cu calități medicinale.

■ Aricii vegetali

Numeroasa familie a celor peste 2000 de specii de cactuși reprezintă un grăitor exemplu de adaptare a unor vegetale la condiții de viață extreme. Patria lor este Mexicul, dar numai pe continentul american

pot fi întâlniți din Canada și până la strâmtoarea Magellan.

Plantele acestea de o stranie frumusețe, asemenea unor arici vegetali, sunt înarmate în mod special pentru lupta cu seceta, spre a putea trăi în pustiuri toride. Cactușii aproape că nu au frunze. Adesea frunzele s-au metamorfozat în ghimpi ce constituie și un mijloc eficient de apărare contra animalelor care le-ar devora.

Cactușii posedă capacitatea de a înmagazina o mare cantitate de apă devenind un fel de cisterne vii. Unele specii conțin apă în proporție de 90 % din greutatea lor. Rezerva de apă este depozitată mai întâi în rădăcină ce capătă înfățișarea unei cepe (bulb) sau a unui cartof (tubercul), morcov ori sfeclă.

Cactușii rezistă bine pe călduri arzătoare într-un sol tare ca piatra, crăpat de secetă sau acoperit cu sfărâmături de stâncă precum și în ierni cu temperaturi sub 0 grade și vânturi reci purtătoare de nor de praf care fac uscăciunea la fel de mare ca și în timpul verii toride.

Cactușii-lumânări și cactușii-rachete cunoscute sub denumirea populară de „limba soacrei” ating dimensiuni impresionante deși cresc în medie doar cu 100 cm/ an. Poziția lor verticală, grosimea de aproximativ jumătate de metru, și înălțimea de 15-20 m, le dau un aspect uriaș, impresionant, dovedindu-le existența seculară.

Interesant este faptul că aceste plante țepoase dau naștere unor flori splendide apreciate ca fiind cele mai frumoase ale lumii vegetale. Ele au petale fragede numeroase, gingașe, strălucind în culori vii, variate și încântătoare.

Vă place teatrul?

Încă din cele mai vechi timpuri, teatrul este privit ca un răspuns la problemele de zi cu zi ale oamenilor, de satiră la adresa guvernanților, a deciziilor luate, a politicii, etc. Astfel, prin teatru autorii și artiștii (profesioniști sau amatori) își manifestau în public nemulțumirile lor privind mersul societății în care trăiesc, asupra mentalităților predominante, realizând astfel un proces de implicare în comunitate.

„Fă-ți timp în trecerea grăbită prin lume către veci / Fă-ți timp măcar o clipă să vezi pe unde treci / Fă-ți timp să vezi durerea și lacrima arzând / Fă-ți timp cu mila blândă, să le alini trecând / Fă-ți timp pentru adevăruri și adânciri de vis / Fă-ți timp pentru căutare cu sufletul deschis / Fă-ți timp să vezi pădurea, s-ascuți lângă izvor / Fă-ți timp s-auzi ce-ți spune o floare, un cocor.”

Aceste versuri de o mare sensibilitate cred că trezesc sufletele ador-mite. În acest secol nebun, când mulți alear-gă după himere, mai există câțiva „*furmoși nebuni*” care știu să aleagă între sublim și kitsch. Acești „*furmoși nebuni*” sunt elevii cercului de teatru școlar trupa „*Arlecchino*”. Ei au înțeles că venind la acest cerc vor reînvăța să simtă, vor recrea universuri, vor învăța să recite tulburător poezii, vor face cunoștință cu cele mai furtunoase destine ale dramaturgiei

universale, vor ști să reînfrumusețeze existența celorlalți. Dar ceea ce este mai important la această disciplină artistică, este faptul că fiecare elev va învăța să-și descopere nevoia de comunicare artistică.

De la înființarea trupei și până în prezent, propunerile repertoriale au fost atractive și pline de substanță. Evoluând pe scenă în prezența colegilor, părinților și a profesorilor, elevii cercului de teatru școlar au învățat să-și controleze emoțiile și să le domine, să-și dezvolte creativitatea, să-și deschidă un câmp vast de experimentare, de descoperire și autocunoaștere.

Artă actorului este un atelier de experimentare și de recuperare a celor cinci simțuri, a tuturor tipurilor de memorie și imaginație, precum și a tuturor proceselor psihice de prelucrare afectivă. Au înțeles că artă actorului, artă secunde, a cuvântului viu este mai întâi un mod de a gândi și abia după aceea de a acționa. Fiind pe scenă, văzând și simțind pe propria

lor piele cât de grea și frumoasă este această profesie, sunt convinsă că elevii cercului de teatru școlar vor avea mai mult respect pentru creatorii artei spectacolului.

Au participat la diverse manifestări culturale, reușind de fiecare dată să obțină aprecierea publicului dar și a juriului.

Omul clasei speciale

ZâmbeȘtirea

Luni

- Astronomie: Luna – (viitoare poate ...)
- Matematica: Adunarea – (absențelor)
- Română: Subiectul – (unui film povestit colegului)
- Sport: Viteza – (pe care am luat-o când m-a întrebat directorul de ce chiulesc)

Marți

- Chimie: Analiza – (scrisorii de dragoste primită ieri)
- Fizica: Acustica – (sălii de clasă este slabă)
- Muzica: Cunoașterea notelor – (de către părinți)

Miercuri

- Geografie: Apele – (mă trec gândindu-mă că mă ascultă)
- Istoria: Lupta – (pentru scoaterea fițiicii la extemporal)
- Matematica: Numărătoarea – (zilelor până la vacanță)
- Franceza: Mizerabilii – (de Luci și Răzvan – că m-au pârât acasă că fumez)

Joi

- Voi fi bolnav
- Voi fi bolnav
- Voi fi bolnav

Vineri

- Sport: Fuga – (de la școală)
- Algebră: Rezolvarea necunoscutului – (care stătea lângă mine la cinematograful)
- Geografie: Carpații – (nu-mi plac fără filtru)
- Biologie: țapul – (de bere mai bun decât cel de vin)

Prof. Nistor Ioana

Jonas Brothers

Jonas Brothers sunt trei frati(Joe, Kevin si Jonas) din New Jersey care au inebunit lumea cu sound-ul lor punk- pop. Primul album, "It's About Time" a fost lansat in 2006 si a inclus single-ul Mandy care s-a clasat pe locul 1 in topul TRL. Pentru piesele de pe acest album, cei trei frati au colaborat cu compozitori si producatori importanti precum Desmond Child (Aerosmith, Bon Jovi), Billy Mann (Destiny's Child, Jessica Simpson) sau Steve Greenberg (Joss Stone, Hanson).

"The Jonas Brothers", al doilea album al trupei, a fost lansat in august 2007 la o noua casa de productii Hollywood Records, label Universal Music. Dupa doar o saptamana, a ajuns pe locul 5 in Billboard Hot 200. De pe acest ultim album au fost lansate doua piese: "Hold On" si "S.O.S" ce au devenit foarte repede hit-uri.

HOLD ON

We don't have time left to regret
Hold on
It will take more than common sense
Hold on
So stop your wondering, take a stand
Hold on
Cause there's more to life than just to live
Hold on

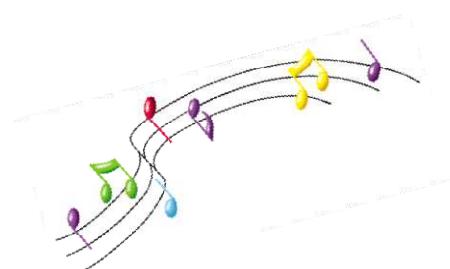
Cause an empty room can be so loud
It's too many tears to drown them out
So hold on, hold on
Hold on, hold on

One single smile, a helping hand
Hold on
It's not that hard to be a friend
Hold on
So don't give up, stand 'til the end
Hold on
Cause there's more to life than just to live

Hold on

Cause an empty room can be so loud
It's too many tears to drown them out
So hold on, hold on
Hold on, hold on
When you love someone, and they break
your heart
Don't give up on love, have faith, restart
Just hold on, hold on
Hold on, hold on

When it falls apart, and you're feeling lost
all your hope is gone, don't forget to
Hold on
Hold on

Herrinica

